

Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Eleny Štefkové
„Volba práva v evropském kontextu“

Rigorózní práce je věnována dnes již tradičnímu tématu, které je ovšem poměrně obtížné (i když to tak na první pohled nevypadá) a hlavně se neustále dále dynamicky rozvíjí. Autorka si téma vybrala šťastně, s určitým zúžením, které koncentrovala do čtyř hypotéz: 1. úprava otázek spojených s volbou práva v Nařízení Řím I se podstatně neliší od Římské úmluvy; 2. zvolené právo se nebude aplikovat za všech okolností; 3. aplikace zvoleného práva nebude soudům činit značné potíže a 4. autonomie pro volbu práva v rámci mimosmluvních závazků a rozvodu a rozluky není stejně široká jako autonomie pro volbu práva v rámci smluvních závazkových vztahů. Myslím, že takto postavená práce je vhodným doplňkem toho, co již bylo v české literatuře o volbě práva napsáno.

Rigorózní práce je napsána kulturně, je přehledná a logicky strukturovaná. Práce sestává ze sedmi kapitol, dále podrobně vnitřně rozčleněných, z nichž v první je obsažen Úvod a poslední obsahuje Závěry. K práci je připojen bohatý seznam literatury, jak české, tak zejména zahraniční.

Po Úvodu se autorka ve druhé kapitole zabývá obecně pojmem volby práva, ve třetí kapitole zkoumá prameny úpravy, které jsou mimochodem dost složité. Na s. 9 uvádí a poté na s. 33 - 34 specifikuje odlišnost cizího prvku v právu EU a v českém právu –k této otázce by se měla vrátit při ústní obhajobě. Mimochodem *passim* se v práci používají již překonané pojmy „komunitární“ a „ESD“, pokud autorka hodlá části práce publikovat, měla by toto opravit. U evropských pramenů pro volbu práva postrádám nařízení o dědictví, jehož návrh existoval již v době psaní práce (ke s. 12 n., i toto by mohlo být při ústní obhajobě zmíněno). Těžištěm práce je čtvrtá kapitola, uvádějící volbu práva ve smluvních závazkových vztazích, zde postrádám jakoukoli zmínku o Common European Sales Law, i toto je vhodné doplnit (asi ke s. 83n., 90). Mám dotaz k ústní obhajobě: co bylo přesně obsahem rozsudku OLG München, dokonce není zmíněno ani číslo jednací? Ke s. 29, pozn. č. 70. Pátá kapitola se již přesouvá do oblasti mimosmluvních závazků a šestá kapitola se věnuje volbě práva ve věcech

rozluky a rozvodu, tuto kapitolu zvlášť oceňuji, protože autorka neměla příliš z čeho čerpat. Ještě bych se chtěla vrátit k otázkám rozhodčího řízení – nezdá se mi argumentace autorky na s. 113, takto obecně to určitě neodpovídá našemu právu, argumentace by měla být při ústní obhajobě upřesněna a posazena na zem, do české reality. Na s. 114 nerozumím tvrzení, dovozovanému z rozhodnutí SD EU West Tankers, že aplikaci nařízení Řím I nelze zcela vyloučit, i to je třeba vysvětlit.

Autorka svou práci uzavírá podrobnou bilancí svých hypotéz: zatímco první a druhá hypotéza se potvrdily, třetí hypotéza, spočívající v předpokladu, že aplikace zvoleného práva nebude soudům činit značné obtíže, se nepotvrdila. Čtvrtá hypotéza se potvrdila – autonomie stran ve věcech mimosmluvních závazků a rozvodu a rozluky je ve srovnání s autonomií v rámci smluvních závazků užší. S tím nelze než souhlasit.

Rigorózní práci hodnotím jako celek přes uvedené připomínky pozitivně, i když musím podotknout, že autorka občas bojuje s gramatikou, zejména také s němčinou (např. s. 101, 109), kterou by asi raději neměla v textu používat. Autorka prokázala, že umí pracovat s literaturou, nebojí se jít do obtížných otázek a vypořádat se s nimi, i když některé by vyžadovaly ještě hlubší studium (mám na mysli zejména výše zmíněnou partii věnovanou rozhodčímu řízení).

Práci proto plně doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Eleně Štefkové přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 14.7.2012